

'Den kritiske mængde af stemmer'

The Global Commission on Drug Policy

AF ERIC ALLOUCHE

Der er ikke ret meget genkendelsesglæde ved år efter år at høre en stofbruger, en misbrugsbehandler, en politimand eller en jurist fortælle på en mere eller mindre opgivende måde, at der er noget helt galt med narkotikalovgivningen i stort set hele verden - og deriblandt i Danmark.

Til tider kan det føles, som om de mennesker, som tilbringer mange timer tæt på misbrugere, uvilkarligt bliver ramt af en slags 'Stockholm-syndrom', som får dem til at mene, at det at være skæv må være en grundlæggende menneskeret, at statens indblanding i det er en uacceptabel begrænsning af ens personlige frihed, samt at den form for indblanding for det meste er kontraproduktiv.

Derfor er det både meget betryggende og opsigtsvækkende, at en gruppe mennesker, som sandsynligvis ikke omgås misbrugere i hverdagen, og som enten sidder meget tæt på magtens centre eller selv har været magtens centrum, samler sig og siger højt og tydeligt: 'Der er noget helt galt med narkotikalovgivningen i stort set hele verden'.

'The Global Commission on Drug Policy', som den forsamling hedder, består af 22 personer, som man har været vant til at se i medierne, men som det ikke er oplagt at se sammen og endnu mindre oplagt at se sammen sprede og forsvare et sådant budskab.

Nogle ansigter er mere eller mindre forventelige i den sammenhæng som f.eks. Kofi Annan (tidligere FN-generalsekretær), Ruth Dreifuss (som var den politiker, der var med til at løse problemet med de

Medlemmer af The Global Commission on Drug Policy –
Fra venstre: Branson, Annan, Zedillo, Cardoso, Gaviria, Dreifuss, Kazatchkine, Sampaio og Stoltenberg.

åbne stofscener i Schweiz i 90'erne), og tre tidligere sydamerikanske præsidenter: Ernesto Zedillo (Mexico), Fernando Cardoso (Brasilien) og Cesar Gavira (Columbia), som må vide bedre end de fleste, hvad krigen mod narko har kostet.

Andre medlemmer er betydelig mindre forventelige som f.eks. George Schultz eller John Whitebread, der begge har været rådgivere for præsident Reagan, som var kendt for at være en stor tilhænger af en 'zero tolerance'-politik. (Whitebread har for øvrigt også været 'co-chairman' for Goldman Sachs).

Og så finder man Richard Branson, som måske pga. af de forsinkelser og problemer, hans projekt om Space Tourism har oplevet, på denne måde prøver at finde andre veje for 'to get high'.

Man vil bemærke - og savne - at der stort set ikke findes repræsentanter fra Asien eller den muslimske verden i The Global Commission. Det er desto mere beklageligt, eftersom Asien er den største producent af opium, samt at stofbrugere bliver behandlet særligt voldsomt i mange asiatiske lande.

The Global Commission on Drug Policy udgav d. 9. september 2014 en rapport (find den på deres hjemmeside <http://www.globalcommissionondrugs.org/about/>), med den klare hensigt maksimalt at påvirke de drøftelser og beslutninger, som skal tages under the United Nations General Assembly Special Session on Drugs i 2016 (se Nanna Gotfredsens artikel herom på s. 4.)

Rapporten, som hedder *Taking Control: Pathways*

to Drug Policies That Work, foreslår følgende 5 veje eller arbejds punkter:

1. Put safety and health first
2. Ensure access to essential medicines and pain control
3. End the criminalization and incarceration of people who use drugs
4. Refocus enforcement responses to drug trafficking and organized crime
5. Regulate drug market to put governments in control.

Mange veje og argumenter er allerede kendt af de mennesker, som har kendskab til feltet, som f.eks., at der skal være en større proportionalitet mellem narkotikarelateret kriminalitet og straffen for at begå denne kriminalitet.

Hvem kan f.eks. mene, at det er rimeligt, at en person, som er i besiddelse af en joint, skal straffes med en bøde på 2.000 kr. (den nuværende tilstand i Danmark)? Ikke New-York politiet i hvert fald, som for nyligt besluttede (i okt. 2014), at politiet *ikke* længere vil arrestere personer med mindre end 25 gram hash på sig og vil nøjes med at give dem en bøde på 100 \$. (<http://www.theguardian.com/us-news/2014/nov/10/nypd-stop-arrests-marijuana-offenses>).

Men selv de kendte argumenter vinder ved at blive uddybet fra nye vinkler og, som sagt, fremlagt af den imponerende forsamling i The Global Commission on Drug Policy.

Der, hvor rapporten virker som en reel øjenåbner

(for mig, om ikke andet), er, når den viser, at de nuværende 'opiofobiske' (som de bliver kaldt i rapporten) internationale aftaler om psykoaktive stoffer gør, at 83 % af jordens befolkning (5,5, milliard mennesker! - hvoraf 5,5, million lider af kræft i terminal fase), ingen – eller meget lidt - adgang har til smertestillende medicin, og at det i over 150 lande er umuligt at få legal adgang til stærke opioider i forbindelse med smertelindring.

Lige pludselig indser man, at narkopolitiske beslutninger – også på nationalt niveau - ikke kan begrænses til kun: 'Hvordan skal man behandle Johnny?' eller: 'Hvordan skal vi forhindre, at ungdommen bliver tilbudt stoffer på skoler og diskoteker?', men rækker langt videre og f.eks. kan have indflydelse på, hvorvidt syge mennesker i Afrika eller i Asien kan få eller ikke få smertestillende medicin.

At hele verden er tæt bundet sammen bliver endnu mere tydeligt, når rapporten fokuserer på de økonomiske konsekvenser af narkokriminaliteten.

Med en økonomi estimeret på 330.000.000.000 \$ (og hvis nogen har svært at sige det tal, så er det 330 milliarder US-dollars), et beløb, som er langt over

Danmarks bruttonationalprodukt (209 milliarder dollars).

Narkotikakriminalitets-penge repræsenterer en økonomisk magtfaktor, som har mærkbare makro-økonomiske effekter.

Når man har trukket de dyre biler, luksuslejligheder, korruptionspenge og forskellige driftsudgifter fra, må man antage, at der stadig er mange penge tilbage. Da det ikke er sandsynligt, at disse penge bliver gemt i en madras eller i en pengeboks, så må man formode, at pengene på en eller anden måde kommer tilbage i den lovlige økonomi og påvirker den.

Det vil overraske de færreste, at narkotika spiller en grundlæggende – og kompleks - økonomisk rolle i en del lande. Opium repræsenterer således 60% af Afghanistans bruttonationalprodukt, er med til at finansiere mange paramilitære grupper og må derfor anses som en alvorlig destabiliserende faktor for landet. På den anden side repræsenterer hash en indtjening på ca. 14 milliarder \$ for Marokko (det dobbelte af det, som landet tjener på turisme). Hashdyrkingen står i gennemsnit for 51% af indkomsten for de marokkaniske landmænd og må derfor til en vis grad betragtes

som en stabiliserende økonomisk faktor.

Tingene bliver dog lidt mere overraskende, når man som den første sætning i et af kommissionens arbejdsdokumenter fra 2011 'The drug trade: the politicalization of criminals and the criminalization of politicians' læser: 'Hashim Thaci is the head of a mafia-like Albanian group responsible for smuggling weapons, drugs and human organs through Eastern Europe. He also happens to be the prime minister of Kosovo'.

Og for at understrege alvoren i den anklage tilføjes der som fodnote: 'This grave accusation is not the gossipy, unfounded assertion of a rouge journalist. It is one of the findings of a December 2010 rapport of the Council of Europe'.

Men man får først et indtryk af, hvor meget penge fra narkotikabranchen har infiltreret den almindelige økonomi og er med til både at stabilisere og destabilisere den på et meget højt niveau, når den italienske journalist Roberto Saviano (som har skrevet bogen 'Zero zero zero' om kokainmarkedet), fortæller, at 'det er narkokriminalitetens milliarder af euro, som har reddet de europæiske banker [under den finansielle krise]'.

En påstand, som man umiddelbart vil anse for usandsynlig og rent 'konspirationsteoretisk'... hvis ikke den kom fra Antonio Maria Costa, den tidligere formand for UNODC (United Nation Office on Drugs and Crime).

I den sammenhæng bliver man ramt af historiens ironi, når man i The New York Times (fra d.26.8.12) læser: 'Last month, Senate investigators found that HSBC (en stor engelsk bank) had for a decade improperly facilitated transactions by Mexican drug traffickers, Saudi financiers with ties to Al Qaeda and Iranian bankers trying to circumvent United States sanctions.'... og husker, at lige præcis den samme bank blev grundlagt i 1865 for først og fremmest at administrere de penge, som var tjent af englændere ved salg af indisk opium til kinesere omkring perioden for de første to 'war on drugs' (Opiums-krigene 1839-42 og 1856-60). HSBC står i øvrigt for: Hong Kong & Shanghai Banking Corporation.

'A critical mass of voices...'

På trods af, at narkokriminalitetens økonomiske indflydelse virker, som om den er vokset ud over alle

grænser, og at man måske har nået et 'point of no return' i forhold til den magt, den har opnået, så virker The Global Commission on Drug Policy ret optimistisk, om ikke andet, fordi - som den selv bemærker - nogle ting inden for narkotikapolitikken faktisk er i gang med at ændre sig- f.eks. i Portugal, Colorado eller Uruguay.

Men måske endnu mere end disse lokale konkrete ændringer er de vigtigste grunde til at være optimistisk, at der er lige ved at ske noget afgørende på verdensplan ift. det, som bliver sagt om narkotikapolitik.

Når f.eks. Clinton (Bill, ikke Hillary) offentligt siger:

'I think my opposition against needle exchange and medical marijuana when I was president both were wrong' på <http://www.rts.ch>.

- eller når Ethan Nadelmann bliver inviteret til at holde et oplæg på TED - som blev set af næsten en halv million mennesker i løbet af de første 3-4 uger på <http://www.ted.com>.

- så er den virksomme faktor ikke længere de mere eller mindre gode argumenter, man kan fremlægge for en ændring af de internationale narkotikalove (for så vidt er hverken Clintons eller Nadelmanns argumenter nye), men, som The Commission on Drug Policy kalder det, at man er ved at nå 'a critical mass of voices': At flere og flere mere eller mindre kendte personer træder frem og siger, at det er på tide at finde nye veje.

Medlemmerne af The Global Commission on Drug Policy ønsker således at lægge deres - tungtvæjende - stemmer i skålen, så den 'kritiske mængde af stemmer' hurtigst muligt bliver opnået.

Og fordi de åbenbart tror på, at hver stemme har vægt, har de på deres hjemmeside givet hver enkelt person muligheden for at deltage i debatten og kommentere deres rapport.

Man kunne ønske, at Clinton kunne sige: 'When I was president I did the right things' i stedet for at sige 'I was wrong'. Man kunne også ønske, at Kofi Annan havde været lidt mere opmærksom på narkotikapolitik, da han var FN-generalsekretær... men lige nu må man især ønske, at ingen - stor som lille - kommer til at sige efter FN-mødet i 2016: 'Jeg kunne have brugt min stemme, men jeg valgte at holde mund'. ■